

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Brandeta Hryniewicka
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Janusz Sulima (spr.)
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2020 r.

sprawy **K. F. s. K.**

oskarżonego z art. 148§2 pkt 2 kk w zb. z art. 280§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

z powodu apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II K 57/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach przypisanego czynu uznaje oskarżonego K. F. za winnego tego, że:

1. w nocy z 28/29 stycznia 2019 r. na terenie klatki schodowej Szpitala (...) w P., gm. P., okręgu (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia, zabił C. G. w ten sposób, że zadał mu nie mniej niż siedem uderzeń pięścią oraz butelką szklaną w okolice głowy, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci obustronnego krwiaka okularowego, podspojówkowych wylewów krwi obu oczu, podbiegnięcia krwawego lewej małżowiny usznej, trzech ran szarpanych wargi górnej, obrzęku okolicy wargi górnej, podbiegnięcia krwawego okolicy skroniowej prawej z liniowym otarciem naskórka o długości 4 cm, podbiegnięcia krwawego wargi dolnej od strony zębowej schodzącego na dziąsła żuchwy, stłuczenia okolicy czołowej, podbiegnięcia krwawego skóry brody, pęknięcia skóry powieki górnej oka lewego o długości 2 mm, podbiegnięcia krwawego okolicy czołowej, skroniowej prawej, ciemieniowej i potylicznej, krwawienia podpajęczynówkowego sklepienia mózgu, pnia mózgu i półkul mózdzku, stłuczenia kory mózgu płata ciemniowego lewego tuż przy szczelinie wielkiej mózgu, krwawienia do komór bocznych mózgu, obrzęku mózgu, pnia mózgu i mózdzku, wklonowania migdałków mózdzku do otworu potylicznego wielkiego i wskutek doznanego urazu głowy z krwawieniem podpajęczynówkowym, stłuczeniem kory mózgu, krwawieniem do komór bocznych mózgu, następowym ciężkim obrzękiem mózgu, pnia mózgu z następowym wklonowaniem migdałków mózdzku do otworu potylicznego wielkiego C. G. zmarł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary

pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 148 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 148 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 148 §1 k.k. wymierza mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności,

2. w nocy z 28/29 stycznia 2019 r. na terenie klatki schodowej Szpitala (...) w P. zabrał w celu przywłaszczenia z kieszeni C. G. pieniądze w kwocie 8 złotych, to jest wykroczenia z art. 119 §1 k.w. i za to na podstawie art. 119 §1 k.w. wymierza mu karę 15 (piętnastu) dni aresztu;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. S. 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 234/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 17 października 2019 r. sygn. akt II K 57/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w			

sprawie o wydanie wyroku łącznego		
oskarżyciel posiłkowy		
oskarżyciel prywatny		
obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka	

	karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
	art. 439 k.p.k.			
	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH				

ZARZUTÓW I WNOSKÓW		
Lp.	Zarzut	
I.	<p>obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 7 kpk , poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego sprawy wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegający na uznaniu oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu mimo, że z wyjaśnień oskarżonego oraz z opinii biegłego anatomopatologa dr. K. D. i zeznań świadka Ł. M. należy ustalić inny zamiar oskarżonego, a tym samym że oskarżony popełnił inne przestępstwo niż mu zarzucane,</p> <p>błąd w ustaleniach</p>	zasadny
II.		częściowo zasadny
III.		niezasadny
IV.		

**faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ na
jego treść, a
polegający na
przyjęciu, że
okoliczności
sprawy
uzasadniają, iż
oskarżony z
zamiarem
ewentualnym
dopuszczenia się
zabójstwa C.
G. w związku
z dokonanym
na jego osobie
rozbojem tj.
popęłił
przestępstwo z
art. 148§2 pkt
2 kk, podczas
gdy właściwa
interpretacja
materiału
dowodowego, a
w szczególności
wyjaśnienia
oskarżonego
winny prowadzić
do wniosku, iż
jego zachowanie
należy traktować
jako
spowodowanie C.
G. ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu w
postaci choroby
realnie
zagrożającej
życiu z
następstwem
śmierci tj.
popęłnienie
przestępstwa z
art. 156§1 pkt
2 i § 3 kk**

**oraz odrębnie
popęłnienie
kradzieży 8 zł
tj. popęłnienia
wykroczenia z
art. 124 kw,**

**obrazę przepisów
prawa
materialnego tj.
art. 148§2 pkt.
2 kk polegającą
na uznaniu, że
oskarżony
dopuścił się
przestępstwa
kwalifikowanego
zabójstwa, gdy
tymczasem jego
zachowanie
należało
traktować jako
dwa oddzielne
czyny, to jest
spowodowanie
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu z
nieumyślnym
skutkiem
śmiertelnym i
oddzielnie
dokonanie
kradzieży 8 zł
bowiem,
przypisane
oskarżonemu
przestępstwo
kwalifikowanego
zabójstwa może
mieć miejsce
w przypadku
popęłnienia
przez sprawcę
dwóch
przestępstw
zabójstwa i
rabunku, które
są ze sobą w
związku, co nie**

	<p><i>miało miejsca w okolicznościach niniejszej sprawy,</i></p> <p><i>rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary aż 25 lat pozbawienia wolności wynikającej z niedostatecznego uwzględnia istotnych okoliczności łagodzących takich jak - przyznanie się do pobicia pokrzywdzonego z uderzeniem butelką w głowę i dokonania po pobiciu kradzieży 8 zł tj. okoliczności, które nie były znane organom prowadzącym postępowanie przygotowawcze.</i></p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p><i>Ad. I, II, III Na wstępie podnieść należy, że zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu, gdy nie są kwestionowane</i></p>			

ustalenia faktyczne. Jeżeli skarżący kwestionuje kwalifikację prawną co do wypełnienia strony podmiotowej i przedmiotowej przypisanego przestępstwa, ale w związku z nieprawidłowymi, jego zdaniem, ustaleniami faktycznymi, to podstawą apelacji powinien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W apelacji należy wskazywać uchybienia pierwotne, a nie wtórne, będące logicznymi konsekwencjami tych pierwszych.

Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy dokonał oceny zebranych dowodów w zakresie ustalenia zamiaru ewentualnego zabójstwa pokrzywdzonego. Ocena ta jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania,

wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego. Tym
samym nie
doszło do obrazy
art. 7 k.p.k.

Z zeznań
naocznego
świadka Ł. M.
wynika, że
oskarżony bez
opamiętania bił
pięściami po
głowie
pokrzywdzonego,
który zasłaniał
się przed ciosami
rękami. Z tych
zeznań nie
wynika
natomiast, że C.
G., jak wskazuje
w apelacji
obrońca,
wymierzał ciosy
wobec
oskarżonego.
Wprawdzie, jak
wynika z tych
zeznań,
pokrzywdzony
próbował
zadawać jakieś
uderzenia, ale
głównie
zasłaniał się
rękoma. Świadek
określił, że K. F.
wpadł wówczas
w „jakiś szal”.
Dla każdego
przeciętnego
człowieka
wiadome jest, że
każde uderzenie
pięścią w głowę
może
spowodować

**poważne
obrażenie ciała
skutkujące
śmiercią. Do
powstania takich
obrażeń nie
muszą wcale
doprowadzić
jedynie
uderzenia pięścią
ze znaczącą siłą.
Nie ma zatem
większego
znaczenia dla
oceny zamiaru
oskarżonego, czy
te ciosy były
zadawane z dużą,
czy też średnią
siłą. Na pewno
ciosy nie były
zadawane z małą
siłą, gdyż wtedy
pokrzywdzony
miałby
wylącznie
powierzchniowe
obrażenia.
Zaznaczyć
należy, że
twierdzenia
oskarżonego, że
bił
pokrzywdzonego
otwartą dłonią
są sprzeczne z
zeznaniem
naocznego
świadka i opinią
biegłego z
zakresu
medycyny
sądowej. Biegły
stwierdził
między innymi,
że obrażenia na
głowie
pokrzywdzonego
były masywne
i musiały być**

**spowodowane
przez rękę
zwiniętą w pięść.
Oskarżonego nie
był w stanie
powstrzymać
przed biciem
świadek Ł. M.,
który mówił mu,
żeby zostawił
pokrzywdzonego.
Nie
powstrzymało go
też skarżenie się
pokrzywdzonego
na odczuwany
ból. Zachowanie
się oskarżonego
odznaczało się
zatem dużym
stopniem agresji.
Był on
zdeterminowany
w swoim
działaniu.
Przestał bić C.
G. dopiero wtedy,
gdy ten osunął
się na podłogę.
Bardzo
niebezpieczne dla
życia
pokrzywdzonego
było uderzenie go
w głowę szklaną
butelką po piwie.
Musiało to być
silne uderzenie,
skoro butelka na
skutek uderzenia
potłukła się.
Samo uderzenie
butelką w głowę
mogło
spowodować
ciężkie
uszkodzenie ciała
skutkujące
śmiercią. Tak
więc już sam**

**sposób działania
oskarżonego
wskazuje
jednoznacznie, że
oskarżony nie
tylko
przewidywał, że
na skutek
spowodowanych
przez niego
obrażeń dojdzie
do śmierci
pokrzywdzonego,
ale też godził się
na ten skutek.**

**O zamiarze
ewentualnym
pozbawienia
życia
pokrzywdzonego
świadczy też
zachowanie
oskarżonego po
pobiciu C. G..
K. F. widząc,
że na skutek
doznanych
obrażeń osunął
się na podłogę
i mógł stracić
przytomność
zamiast udzielić
mu pomocy
przeszukał jego
ubranie i zabrał
pieniądze.
Zostawił
leżącego i
krwawiącego
pokrzywdzonego
w środku nocy
w miejscu, o
którym wiedział,
że dopiero rano
przyjdą tam
pracownicy
szpitala mogący
udzielić
niezbędnej**

**pomocy.
Oskarżony
doskonale
zdawał sobie
sprawę, że
pozostawia w
opustoszałym
miejscu
pokrzywdzonego
w stanie
zagrożającym
jego życiu.
Świadczą o tym
zeznania
świadka A. S..
Podał on, że
oskarżony
przyszedłszy do
niego krytycznej
nocy powiedział
mu, że pobił
kogoś butelką
i chyba kogoś
zabił. Gdyby
śmierć C. G.
nie była dla
oskarżonego
obojętna, to
wezwałby
wówczas do
niego fachową
pomoc. Mógł
zaalarmować
choćby
pracownika
szpitala, na
terenie którego
doszło do
pobicia. Po
przyjściu do
mieszkania A. S.
mógł go poprosić
o wykonanie
telefonu na
numer 112. Skoro
nic takiego nie
uczynił, to
znaczy, że śmierć
pokrzywdzonego
była dla niego**

zupełnie obojętna, że akceptował ten tragiczny skutek swojego działania.

Pozostawiając samego, leżącego na podłodze pokrzywdzonego, który do tego był w stanie upojenia alkoholowego, oskarżony wiedział też, że nie był on w stanie szukać samodzielnie pomocy. Jak

stwierdził biegły, C. G. na skutek doznanych obrażeń i upojenia alkoholowego nie mógł się wypionizować.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, że do śmierci pokrzywdzonego doszło na skutek zaistnienia dodatkowych okoliczności.

Biegły stwierdził jedynie, że w podobnym przypadku u osoby zdrowej stan wstrząsu i obrzęku mózgu w ogóle mogłyby nie wystąpić. Stan biochemiczny organizmu pokrzywdzonego

**jedynie
przyśpieszał
proces
prowadzący do
jego śmierci. Z
całą
stanowczością
należy
stwierdzić, że
gdyby C. G. nie
doznał
spowodowanych
przez
oskarżonego
obrażeń głowy,
nie doszłoby do
jego śmierci.
Jeszcze raz
należy też
podkreślić, że
oskarżony
pozostawiając
bez pomocy
pokrzywdzonego,
był świadomy,
że znajduje się
on w stanie
krytycznym i że
jest jednocześnie
w stanie upojenia
alkoholowego, co
uniemożliwiało
mu samodzielne
wezwanie
pomocy.**

**Tak więc Sąd
pierwszej
instancji
prawidłowo
ustalił, że
oskarżony
działał z
zamiarem
ewentualnym
pozbawienia
życia C. G..**

**Z kolei Sąd
Okręgowy**

błędnie przyjął w zaskarżonym wyroku, że oskarżony dopuścił się zabójstwa w związku z rozbojem. Nie ma jakiegokolwiek dowodu na to, że K. F. stosował przemoc wobec pokrzywdzonego w celu zabrania od niego pieniędzy. Świadek Ł. M., którego zeznania nie nasuwają żadnych zastrzeżeń, bynajmniej nie twierdził, że oskarżony żądał od pokrzywdzonego wydania pieniędzy. Zeznał on, że K. F. miał pretensje do pokrzywdzonego, że ten zabrał jego telefon. Kiedy zaś C. G. odpowiedział mu, że żadnego telefonu nie zabrał, oskarżony zdenerwował się i zaczął uderzać go po twarzy, krzycząc jednocześnie, że „telefon ma się znaleźć”. Żądania zwrotu telefonu, chociaż było całkowicie bezpodstawne,

nie można utożsamiać z żądaniem wydania przez pokrzywdzonego swoich rzeczy. Był to tylko pretekst do pobicia. Zeznania Ł. M. w tej części korespondują z pierwszymi chronologicznymi wyjaśnieniami oskarżonego, w których podał, że mu „ubzdurało się”, że pokrzywdzony zabrał od niego telefon. K. F. wyjaśnił też wtedy, że ponieważ spotkany przez niego przypadkowo w szpitalu mężczyzna twierdził, że nie ma jego telefonu, w co nie uwierzył, „poniosło go” i zaczął bić pokrzywdzonego.

Z wyjaśnień oskarżonego, które w tej części znajdują potwierdzenie w zeznaniach Ł. M., wynika niezbicie, że zamiar zaboru pieniędzy zrodził się u niego po pobiciu pokrzywdzonego,

gdy ten osunął się na podłogę i był całkowicie bezbronny.

Zarówno przed pobiciem, jak i w jego trakcie nie miał takiego zamiaru. Nie ma żadnego dowodu wskazującego na to, że było inaczej.

Podkreślić też należy, że kradzież pieniędzy została ujawniona przez samego oskarżonego, co wskazuje na wiarygodność jego wyjaśnień w tym zakresie.

Na podstawie zaś faktu, że po pobiciu zabrał pieniądze, nie można domniemywać, że zamiar przywłaszczenia cudzej rzeczy towarzyszył mu w trakcie stosowania przemocy.

Zauważyć też należy, że Sąd pierwszej instancji bynajmniej nie ustalił, że oskarżony bił pokrzywdzonego w celu zaboru jego rzeczy. W pisemnych motywach zaskarżonego

wyroku nie ma na ten temat jakiegokolwiek wzmianki. Mało tego, sąd ten ustalił, że przyczyną stosowania przez oskarżonego przemocy były jego pretensje, że pokrzywdzony zabrał mu telefon.

Tak więc nie ulega żadnym wątpliwościom, że stosowanie przez oskarżonego przemocy nie miało żadnego związku z kradzieżą pieniędzy. Tym samym błędne jest uznanie, że dopuścił się on zabójstwa w związku z rozbojem.

Ad. IV
Przypisanie oskarżonemu przestępstwa zabójstwa w typie podstawowym a nie kwalifikowanym sprawia, że wymierzona wobec niego przez Sąd pierwszej instancji kara 25 lat pozbawienia wolności jawi

się jako rażąco surowa. Kara 25 lat pozbawienia wolności ma w przeważającej mierze eliminacyjny charakter, dlatego powinna być stosowana jedynie za najcięższe przestępstwa o ogromnym ładunku społecznej szkodliwości, gdy okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad łagodzącymi, a stopień winy głęboko zdemoralizowanego sprawcy jest tak wysoki, że kara terminowego pozbawienia wolności nie spełniłaby stawianych przed nią celów indywidualnych i generalno-prewencyjnych. Ta wyjątkowa kara może być stosowana jedynie w najpoważniejszych wypadkach, gdy w istocie nie istnieją już żadne szanse na resocjalizację sprawcy. Przede wszystkim podkreślić należy, że

**oskarżony nie
działał z
zamiarem
bezpośrednim
pozbawienia
życia
pokrzywdzonego.
Wprawdzie nie
przyznał się do
zabójstwa, ale
nie zaprzeczał, że
pobił
pokrzywdzonego
i zostawił go
leżącego i
zakrwawionego
na podłodze nie
udzielając mu
żadnej pomocy.
Przyznał się też
do zaboru
pieniędzy.
Ustalenia
faktyczne w
niniejszej
sprawie w dużej
mierze zostały
oparte na jego
wyjaśnieniach.
K. F. wyraził
skruchę i żal z
powodu swojego
postępowania.
Faktem jest, że
był on już
kilkakrotnie
karany
sądownie, ale
głównie za
przestępstwa
przeciwko
mieniu.
Wprawdzie
biegli
psychiatrzy i
psycholog w
swojej opinii
stwierdzili, że
oskarżony
dopuścił się**

**zabójstwa w
związku z
występującym u
niego
zaburzeniem
osobowości o
takim
charakterze lub
nasileniu, że
zachodzi wysokie
prawdopodobieństwo
popętnienia
przez niego
ponownie czynu
zabronionego z
użyciem
przemocy lub
groźby jej użycia,
ale jeżeli będzie
on poddawany
oddziaływaniom
terapeutycznym,
istnieje szansa
na jego
resocjalizację.**

**Z drugiej jednak
strony brak jest
podstaw do
wymierzenia
oskarżonemu
kary niższej
aniżeli piętnaście
lat pozbawienia
wolności.**

**Przypisaną mu
zbrodnię popełnił
w warunkach
powrotu do
przestępstwa
określonych w
art. 64 §1
k.k. Dopuszcił
się zabójstwa
w zasadzie bez
powodu. Zabił
osobę
przypadkowo
przez niego
spotkaną,**

**zupełnie dla
niego obcą. Bił
pokrzywdzonego
bez opamiętania.
Działał
impulsywnie, z
dużą
intensywnością.
Nateżenie jego
złej woli było
znaczące. Przed
biciem nie
powstrzymywały
go jęki z bólu
pokrzywdzonego
ani też wezwania
kolegi do
zaprzeczenia
bicia. W chwili
czynu znajdował
się w stanie
upojenia
alkoholowego.
Tak więc stopień
zawinienia
oskarżonego jest
znaczny.
Popelnione przez
nie przestępstwo
zawiera w sobie
znaczny ładunek
szkodliwości
społecznej.
Ponadto, biorąc
pod uwagę to,
co wynika z
opinii biegłych
psychiatrów i
psychologa, jego
izolacja w
warunkach
zakładu karnego
powinna być
stosunkowo
długo, aby mogły
zostać
zrealizowane
wobec niego cele
wychowawcze i
prewencyjne.**

<p>Wymierzenie wobec niego kary niższej niż piętnaście lat pozbawienia wolności klóciłoby się też ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Łagodniejsza kara nie sprzyjałaby właściwemu kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 156 §2 pkt 2 i §3 k.k. i wykroczenia z art. 119 §1 k.w. i wymierzenie za nie kar przewidzianych w dolnych granicach zagrożenia.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ, jak wykazano wcześniej,</p>		

ustalenia Sądu
pierwszej
instancji co do
zamiaru
ewentualnego
pozbawienia
życia
pokrzywdzonego
są prawidłowe,
brak było
podstaw do
przypisania
oskarżonemu
zamiast
przestępstwa z
art. 148 §1 k.k.
czynu
zabronionego z
art. 156 §3 k.k.
Oskarżony nie
tylko
przewidywał, że
na skutek jego
działania dojdzie
do śmierci C. G.,
ale również na to
się godził.

Jak też wcześniej
wykazano, brak
jest podstaw
do uznania, że
oskarżony
stosował
przemoc w celu
przywłaszczenia
cudzej rzeczy.
Tym samym nie
dopuścił się
zabójstwa w
związku z
rozbojem. Z
zeznań Ł. M. i
wyjaśnień
oskarżonego
wynika, że
zamiar kradzieży
pieniędzy zrodził
się u niego po
pobiciu

**pokrzywdzonego.
Dlatego też
należało mu
przypisać
popętnienie
dwóch czynów:
zbrodni z art.
148 §1 k.k. i
wykroczenia z
art. 119 §1 k.k.**

**Przypisanie
oskarżonemu
przestępstwa
zabójstwa w
typie
podstawowym a
nie
kwalifikowanym
sprawia, że
wymierzona
wobec niego
przez Sąd
pierwszej
instancji kara 25
lat pozbawienia
wolności jawi
się jako rażąco
surowa.
Okoliczności
podmiotowe i
przedmiotowe
tego czynu nie
uzasadniają
orzeczenia wobec
niego kary w
gruncie rzeczy
eliminacyjnej.**

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Rozstrzygnięcie co do kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu oraz orzeczenie co do kary.		

Zwięźle o powodach zmiany

Ponieważ stosowanie przez oskarżonego przemocy nie miało żadnego związku z dokonaną przez niego kradzieżą pieniędzy, należało przypisać oskarżonemu w miejsce zbrodni z art. 148 §2 pkt k.k. w zb. z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. przestępstwo z art. 148 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. oraz wykroczenie z art. 119 §1 k.w.

Mając na uwadze wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, a w szczególności to, co wynika z opinii biegłych psychiatrów i psychologa, za przestępstwo zabójstwa wymierzono oskarżonemu karę 15 lat pozbawienia. Jest to kara adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia

szkodliwości społecznej popełnionej przez niego zbrodni.

Powinna ona spełnić wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, zwłaszcza że będzie on odbywał karę w systemie terapeutycznym. Kara ta winna też zrealizować cel w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na względzie, że K. F. był już kilkakrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, za popełnione przez niego wykroczenie kradzieży pieniędzy wymierzono wobec niego karę 15 dni aresztu. Pomimo że oskarżony dokonał kradzieży niewielkiej ilości pieniędzy, stopień szkodliwości społecznej tego czynu należy określić jako

<p>znaczny. Zabrał on pieniądze z kieszeni pokrzywdzonego, kiedy ten był całkowicie bezbronny. Kara innego rodzaju z pewnością nie spełniłaby wobec oskarżonego pożądaných celów.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p>art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	<p><i>O nieopłaconych kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie art. 618 §1 k.p.k. pkt 11 k.p.k. oraz §4 ust. 1, 2 i 3, §17 ust. 1 pkt 5 i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801).</i></p> <p><i>Ponieważ oskarżony jest obecnie pozbawiony wolności i nie ma możliwości zarobkowania, został on na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolniony od ponszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</i></p>	

7. PODPIS	